

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῷ καὶ Ἰουλίῳ Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ.) — Πέτρου Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν, (τέλος).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΕΠΕΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

I'

Ἐνῷ ὁ Λαυρέντιος διετίθετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ὁ Λουβέν, μείνας μόνος ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις. Αἰφνης ἰδέα τις τῷ ἐπήλθε:

«Μήπως αὐτὸς ὁ Σίμων ἦτο μετρημισμένος κατὰσκοπος;»

Ταχέως ὅμως ἀπέβαλε τὴν ὑπόνοιαν ταύτην μετ' ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως καθ' ἑαυτοῦ.

— Χαμένε! ὑπετονθόρισεν, πιστεύω λοιπόν, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος εἶνε' σὰν καὶ μέ!

Ἀνεμνήσθη εὐαρέστως τῆς φυσιογνωμίας, τῆς στάσεως καὶ τῶν λόγων τοῦ Λαυρεντίου.

— Ὅλα τὰ εἶχε φυσικὰ! διανοεῖτο. Μήπως μοῦ ἔκαμε καμμία ἐρώτησι; μήπως μοῦ ἔδειξε περιέργεια; Ὅχι. Τοῦ εἶπα μονάχα ἐκεῖνον 'πού ἤθελα, καὶ δὲν ἐφάνηκε πολὺ περίεργος. Μὰ καὶ τί τοῦ εἶπα; τίποτε... Ἐλα! χωρὶς ἄλλο εἶμαι ζῶν καὶ ξεκουτιάρης...

Διανοεῖτο ἤδη τὰ προσόντα καὶ τὴν ἑκτακτον ἱκανότητα τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί τσακπίνης! ἐσκέπτετο. ὦ! ἂν τὸν πάρω στὰ χέρια μου, θὰ τὸν κάμω μᾶστορη!...

Καὶ ἐφαντάζετο σειρὰν τρατωδῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα θὰ ἐξετέλει μετ' αὐ-

τοῦ. Κατὰ τὸ αἰμοβόρον καὶ ἀπαίσιον ἐκείνο ὄνειρον, τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἀθλίου ἀπήστραπτεν ἐκ καταχθονίου λάμψεως.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἀπεμάκρυνε τὰς ἰδέας ταύτας, ἵνα σκεφθῇ περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θὰ διέθετε τὰς ὥρας του, καὶ θὰ διεπραγματεύετο μετὰ τῆς ἀστυνομίας. Εἶχεν ἤδη ἐν μέρει καταρτίσει τὸ σχέδιόν του, εὐκόλως δὲ συνεπλήρωσεν αὐτό.

Περὶ τὴν δεκάτην, ὁ Μοῦλ εἰσῆλθεν ὁ Λουβέν ἡγέρθη ὑποδεχόμενος αὐτὸν μετὰ ὅπως ἀνθρώπου ἀναμένοντος νὰ συζητήσῃ ἐπωφελῶς δι' αὐτόν. Ἡ μορφή τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐδήλου ὀργήν, ἀγανάκτησιν καὶ πλῆξιν.

— Στοιχηματίζω, εἶπεν, ὅτι με ἐπερίμενες ἐνωρίτερα.

— Ἀλήθεια, σὰς ἐπερίμενα χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἐνόμιζες ὅτι ἡ μάλλον ἐπείγουσα ὑπόθεσις ἦτο νὰ σὲ στείλω ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Σίμωνος.

— Πῶς, ὄχι! καὶ ἀπορῶ πῶς ἐχάσατε εἴκοσι τέσσαρες ὥρας.

— Ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι τὰς ἔχασα καὶ δὲν ἔστειλα ἄλλον ἀντὶ σοῦ;

— Ποιὸς μοῦ τὸ εἶπε; αὐτὸ εἶνε ὠραῖο! τότε τί θέλετε ἐδῶ;

Ὁ Μοῦλ ἐφάνη δυσανασχέτων.

— Ἐκτὸς, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, ἂν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε μετὰ τὴν συντροφίαν σας... ὦ! ὠραῖα! ἄς κουβεντιάσωμε λοιπόν. Καθήσαστε.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἀτενίζων αὐτὸν ὑπόδρα.

— Νά! εἶπεν ὁ Λουβέν, πολὺ χαριτωμένην κουβένταν θὰ κάμουμε. Ἐξακολουθήσατε.

— Ἀκούσε, εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως. Μὲ ἐνέπαιξες καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ὑποβάλῃς τοὺς ὄρους σου.

Ὁ Λουβέν προσέκλινε κατανεύων.

— Ἰδοὺ τί κερδίζει τις, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὑπηρετούμενος ἀπὸ παληανθρώπων τοῦ τοῦ εἵδους σου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ αὐτὸ δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόμῃ.

— Ἀπατάσαι. Μοὶ ἔδωκες ἐν μάθημα καὶ θὰ ὠφεληθῶ ἐξ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ ὠφεληθῇτε. Ἀκούετε; ἄς ἀφήσουμε αὐτά! δὲν σὰς ἔδωκα κανένα μάθημα. Διὰ νὰ ζητήσετε νὰ σὰς ὑπηρετήσω, ἤξεύρετε εἰς τί ἐκτίθεσθε... Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ με αὐτὸ πού εἶπετε, νὰ πάρете τιμίους ἀνθρώπους! Κατεργαρεῖο ἀστυνομικοί! Ἀλλοτε ἐπροσπαθήσατε ἢ ἐφάνητε πῶς ἐπροσπαθήσατε, διότι σεῖς τὸ 'ξεύρετε πῶς εἶνε ἀδύνατον. Ὁ τίμιος ἄνθρωπος — ἂν βρεθῇ τέτοιος νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ ἔργον — θὰ κάμῃ τὴν κατασκοπία με συνείδησιν καὶ χωρὶς πλάγιο σκοπὸν! θὰ προσέξῃ, θὰ γυρίσῃ, θὰ παρακολουθήσῃ, μὰ τίποτε δὲν θὰ καταλάβῃ καὶ θὰ σὰς ἔλθῃ με ἀδεια χέρια. Ὁ γέρω σκύλος ὅμως, ὁ ἄνθρωπος τοῦ κατέργου, ἀντὶ νὰ σὰς 'πῇ κουταμάραις, θὰ σὰς κάμῃ νεῦμα πῶς 'ξεύρει πού εἶνε τὸ κυνήγι καὶ πῶς θὰ σὰς ὀδηγήσῃ, ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσετε μερτικό. Καὶ ἐγὼ λοιπόν σὰς λέγω: Δόστε μου τὸ μερτικό μου.

Ὁ Μοῦλ δὲν ἀπήντησεν. Ἐξηκολούθει περιπατῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑψὼν τοὺς ὤμους με ὕψος ἀνυπομονησίας καὶ συγχύσεως.

— Ναί, πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ὁ Μοῦλ, συμφωνῶ μάλιστα ὅτι εἶνε καλὰ, ἂν δὲν εἶχα παραδειγμα πρόσφατον πλάνης.

— Ποιό; εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Αἱ! Θεέ μου! ὑπεσχέθης λαγούς με πετραχήλια καὶ δὲν ἡδυνήθης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν νὰ δώσης.

Ὁ Λουβέν ἀνηγέρθη καὶ διέκοφεν αὐτόν:

— Θέλετε νὰ σὰς 'πῶ ἐκεῖνο πού ζητεῖτε ματαίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σίμωνος; Τρία πράγματα: τὸ ὄργανον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐσκότωσε τὴν μικράν, τὴν κασέλα πού ἔκρυψε τὰ διακόσια σαράντα τρία φράγκα πού ἔκλεψε, τὸ ψεύτικο τοῦ ἀλλοθι — πού λέγουσιν οἱ δικηγόροι — Μονάχος σας τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ εὑρετε. Λοιπόν! ἐγὼ πέρνω ἐπάνω μου τὴν δουλειά.